

NEDĚLE 16.2.

Ztracený spacák a údolí luny

Do městečka San Pedro de Atacama, našeho výchozího bodu, jsme se Zdendou dorazili jako první. Díky tomu, že San Pedro už leží v poušti, má úplně jiný charakter. Je celé hliněné a prašné. Zrovna jsme seděli na náměstí a čekali, až přijede Gabri s Laurou, když jsme si vzpomněla, že jsem v autobuse nechala svůj spacák. Zdenda tedy zatím hlídal batohy a já se vydala zpátky na nádraží a zatím jsem se v duchu loučila se svým spacákem, jelikož už to byly asi dvě hodiny od našeho příjezdu. Na nádraží stál podobný autobus, jako jsme přijeli, tak jsem se jala vysvětlovat řidiči, že hledám svůj spacák. Ovšem s jeho angličtinou a mojí čilštinou to po chvíli vzdal a místo toho, aby mě poslal pryč, začal hledat někoho, kdo umí anglicky. Ihned se přihlásila jedna holka a vše mu přeložila. Vysvětlil mi, že autobus tady končil, (jaké štěstí) a že tedy bude na autobusovém terminálu, ovšem že ten spacák tam už stoprocentně nebude. Já však trvala na tom, že si to půjdu ověřit, a tak jen pokrčil rameny. Ta holka (Andrea), se nabídla, že půjde se svým přítelem (Izraelem) se mnou, aby mi pomohli. Po cestě se vysvětlilo, proč umí tak skvěle anglicky, oba to totiž byli učitelé angličtiny. Na terminálu jsme po chvíli autobus opravdu našli, ale bohužel byl prázdný. Stále jsme se nevzdávala a snažila jsem se najít osobu, co ho ulízel. Nakonec, když viděli, že ten spacák asi fakt hodně chci, se objevil nějaký mladík a držel ho v ruce☺.

To už dorazil Gabriel a mezitím, co se ubytovávali v hostelu, my jsme šli do kempu. Majitel kempu sice vypadal hrůzostrašně, a když mluvil, znělo to jen jako nějaké zvířecí skřeky, ale naštěstí tam byl i spolumajitel Richard, co byl fakt sympaťák a tak jsme zůstali.

Oběd jsme si na doporučení Andrey dali v restauraci Las Delicias, sice to nebylo nejlevnější, ale z jedné porce jsme se najedli ve dvou. Já se Zdenou jsme si dali Pastel de choclo, zapečený kukuřičný koláč s masem a myslím, že to zatím bylo to nejlepší, co jsme v Chile jedli.

Náš plán se Zdendou byl půjčit si auto a projet okolní zajímavosti, ale nakonec se ukázalo, že i ve čtyřech nás to levněji vyjde s cestovní kanceláří. První výlet byl naplánovaný ještě na ten den. San Pedro je v postatě přečpané cestovkami nabízejícími různé výlety. My si z té spousty vybrali tu, co nám přišla nejlepší a nejlevnější, a proto nás dost překvapilo, když se v autobuse objevila i Andrea s Izraelem. Náhodou si vybrali tu samou cestovku.

Na to jaké bylo venku vedro, byla klimatizace v autobuse zabíjäcká. Já jsem se tam vždy klepala zimou a po třech dnech v poušti, jak mě tak Zdendu bolelo v krku a měli jsme rýmu. Jen co jsme vyjeli ze San Pedra, otevřela se před námi nekonečná poušť s na obzoru se rýsujícími vulkány. Atacama, tedy alespoň ta suchá část, nevypadá jako poušť, co znáte z obrázků. Ve skutečnosti je totiž ještě sušší. Místo písku je z velké části kamenitá a nepotkáte tam ptáčka, brouka, dokonce ani kaktus.

První zastávka byla u solných jeskyní, kde jsme se chvíli proplétali bludištěm chodeb. Další potom údolí měsíce tvořené zajímavými kamennými a písčnými útvary údajně připomínající povrch měsíce. Uprostřed údolí ještě duna Mayor, ze které byl nádherný výhled do okolí. Akorát když se zvedl vítr, nic jsme neviděli a písek nás bolestivě šlehal do nohou. Další zastávka byla u údolí smrti, za kterým se majestátně tyčily vulkány. Chvíli na to nás čekal náš první západ slunce nad Atacamou a poté milion hvězd, co se objevily na obloze. Před spaním jsme si dali na zahřátí mandlovcí a zachumlali se do spacáků. Další den nás totiž čekal výlet na Salar de Atacama, druhou největší solnou pláň na světě.

PONDĚLÍ 17.2.

Plameňáci a kosmonauti

Ráno nás autobus vyzvedl v kempu a opět překvapení. To že kromě nás čtyř pojede i Andrea s Izraelem jsme věděli, ale že nepojede nikdo jiný, to už ne. Takže jsme měli soukromý výlet v šesti. Díky tomu byl náš autobus rychlejší než ostatní cestovky, které musely ráno nabírat spousty lidí a tak jsme k laguně Chaxa dorazili jako první. To bylo fakt štěstí, protože tyto jezera jsou obývána třemi druhy plameňáků a takhle po ránu jich tam bylo hned několik z kraje, protože ještě nebyli vyplašeni otravnými turisty. Mezitím, co jsme pozorovali plameňáky, nám řidič připravil snídani a pak jsme se rozjeli dál po náhorní plošině Altiplano oddělující horské masivy západních a východních And. Po cestě jsme viděli divoké osli, vikuně (druh lamy žijící v Andách) a obrovské kaktusy. V jednu chvíli řidič zastavil auto uprostřed silnice, vypnul motor a auto se rozjelo pozpátku směrem do kopce. Vysvětlil nám, že je to díky magnetickým horninám, ale já si stejně myslím, že to byl nějaký trik.

Místo u lagun Miscanti a Miñiques, bylo jedno z nejkrásnějších, co jsem kdy viděla. Vystoupali jsme do výšky přes 4500 m.n.m. Sladká až brakická jezera, byla lemovaná bílou solí, na hladině se zrcadlili plameňáci, okolo se pásli vikuně, za tím vším se tyčili šesti tisícové aktivní vulkány a na dohled ani živáčka. Prostě nádhera. Po cestě jsme se ještě zastavili pohládit si lamy a nasbírat nějaké plody z chañar (*Geoffroea decorticans*).

Odpolední výlet směřoval k laguně Cejar. Tato laguna obsahuje skoro 28% soli a tak se v ní vznášíte jak v Mrtvém moři, (které má 32%). Byla to fakt sranda, člověk si přijde jak kosmonaut ve vesmíru a nemůže ani plavat, protože mu to neustále nadnáší nohy nad hladinu. Abychom ze sebe pořádně smyli všechnu sůl, zastavili jsme pak u další laguny. Tentokrát ale se sladkou vodou, což je uprostřed slané pouště také poměrně rarita. Vznikla díky výzkumným vrtům, které zde byly prováděny. Poslední zastávka byla na solné pánvi. Zrovna bylo málo vody, což znamená hodně soli. Chvilí jsme na bílé planině blbli s perspektivou, ale nakonec jsme se vrátili k autobusu a s pisco sour v ruce koukali na další západ slunce.

ÚTERÝ 18.2.

San Pedro

Poslední den v San Pedro jsme odjízďeli na výlet už ve čtyři ráno a to abychom viděli aktivní gejzíry El Tatio. Dorazili jsme tam ještě před východem slunce, a přestože jsem na sobě měla téměř všechno oblečení, rukavice i zimní bundu, klepala jsem v minus sedmi stupních a 4200 m.n.m kosu. Toto gejzírové pole patří k jednomu z nejméně položených na světě a se svými 80 gejzíry je dokonce třetím největším gejzírovým polem na světě. Pohled to byl nádherný. Planina, ze které se zvedala pára, na každém kroku probublávala voda v jednom z nesčetně bazénků a sem tam vytryskl nějaký menší gejzír. Náš řidič po cestě prozíravě nakoupil vajíčka, které pak naházal do jednoho z gejzírů, takže byly za pár minut natvrdo. Teplá snídaně a východ slunce nás konečně trochu zahřálo. Ovšem ne tolik jako termální jezírko nacházející se poblíž, ve kterém voda dosahuje až 40°C. Přesto jaká nám byla zima, nedokázali jsme odolat, rychle se převlékli do plavek a naskákali do vody.

Po cestě do San Pedra jsme ještě viděli další vikuně, osmáky pobíhající po skalách, lamy, plameňáky a divokého psa argentinského, co vypadá jako liška. Z toho neustálého klesání a stoupání jsem musela profukovat uši jak blázen a stejně mě docela bolely. Nevím, co dělám pořád špatně. Zastavili jsme se na oběd ve vesničce Pueblo de Machuca, která má v létě jen 13 stálých obyvatel. Dali jsme si anticuchos (grilované maso) tentokrát z lamy a musím říct, že to překvapivě chutnalo výtečně.

Naposledy jsme se prošli po San Pedru, sbalili si věci, rozloučili se s Gabrielem a Laurou, kteří se chtěli do Santiaga dostat dříve než my a šli jsme na autobus směrem přístavní města Antofagasta.

Do Antofagasty jsme dorazili ještě večer, což byl problém, protože jsme nevěděli, kde zůstat přes noc. Na nádraží se vedle nás také povalovala parta mladých lidí, a tak jsme se jich šla zeptat, jestli nevědí, jak se dostat na městský autobus. Přestože neuměli vůbec anglicky, nakonec jsme pochopili, že to jsou stopaři a že je tady ve městě nějaká pláž, kde se dá zadarmo spát a že tam můžeme jít s nimi, jestli chceme. Celkem jich bylo asi osm a byli hrozně fajn. Celou dobu jsme si povídali, i když jsme si moc nerozuměli. Varovali nás jak je Antofagasta nebezpečné město, protože je tu spousta kolumbijců, drog a podobně. Večer rozdělali oheň a podělili se s námi o kotlík špaget a ještě nám přesunuli stan blíž k jejich, aby nás neotravovali nejen opilci, kteří se tam potulovali.

